

De WEDDENSCHAP

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen

www.eenvoudigcommuniceren.nl

www.lezenvooriesdereen.be

Tekst: Annemarie Jongbloed

Redactie, vormgeving en beeldbewerking: Eenvoudig Communiceren

Beeld: Eenvoudig Communiceren

© 2025 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 801 5

NUR 284 en 286

De WEDDENSCHAP

ANNEMARIE JONGBLOED

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

@ the gym 🦵

Jolanda

Nog één keer trek ik mijzelf omhoog. Mijn laatste *pull-up* voor vandaag. Mijn armspieren trillen een beetje. Dat is logisch, want ik doe vandaag meer *reps* dan eergister.

Zo langzaam mogelijk laat ik me zakken tot mijn voeten op de grond staan. Ik laat de stang los en kijk op mijn horloge. Mijn hartslag is goed. En ik heb twee uur getraind. Nu snel boodschappen doen. Niet de paracetamol vergeten. Ik zal ook thee meenemen. Kamille of zo, daar houdt mijn zus van.

‘Lekker getraind, Donny?’, vraagt Hamid.

Ik pak mijn handdoek.

‘Ja, ging goed’, zeg ik.

Hamid groet een meisje dat langs loopt: ‘Hoi Jo.’ Het meisje lacht even naar hem. Ze gaat verderop op een cross-trainer staan.

‘Jolanda zit bij mij in de klas’, zegt Hamid tegen mij.

‘Nou ja, ze is hier vaker dan op school. Maar dat maakt niet uit. Jolanda heeft geen diploma nodig. Met de juiste man komt ze er wel.’

Hamid grijnst: 'Een jongen zoals ik.'
'Gast!', roep ik uit. 'Ik zag haar hier van de week.
Ze flirt met iedereen!'
'Straks niet meer', lacht Hamid. 'Dan is Jolanda
van mij.'
'Je wil toch niet met een slet?'
Ik zeg het net iets te hard.
Jolanda stapt van de cross-trainer. Binnen een
paar tellen staat ze voor me. Jolanda zet haar
handen in haar zij. Haar ogen knijpt ze tot
spleetjes.
'Noemde jij mij een slet?'
Wijdsbeens ga ik voor haar staan: 'Ja.'
Jolanda wijst naar Hamid.
'Dat kun je beter over hem zeggen.'
'Hoezo?', vraagt Hamid verbaasd.
'Jij flirt hier met alle meisjes', zegt Jolanda tegen
hem.
'En jij met heel veel jongens', reageert Hamid.
'Ja, dus?'
Jolanda kijkt hem uitdagend aan.
'Hamid is geen slet', zeg ik. 'Een jongen kun je
geen slet noemen.'
Jolanda draait zich weer naar mij.

‘Je hoorde het mij toch zeggen? Dus het kan wel.’

Geïrriteerd begin ik: ‘Jij bepaalt niet ...’

Maar Jolanda onderbreekt me.

‘Pardon? Jij gaat mij niet vertellen hoe ik iemand wel of niet noem.’

Jolanda wijst naar mijn borst.

‘Die vinger kun je beter snel weghalen, want anders ...’, begin ik.

Maar Jolanda onderbreekt me weer.

‘Anders wat? Ga je me slaan?’

Ik draai me om en knijp in mijn handdoek. Ik focus op mijn ademhaling. Mijn kiezen bijt ik op elkaar. Tot tien tellen nu. Vrouwen sla je niet ...

Maar die Jolanda maakt me echt boos.

Hamid gaat tussen ons in staan. Hij kijkt Jolanda aan.

‘Hé Jo, Donny is een goede gast. Natuurlijk slaat hij je niet. Maar ik weet iets beters: laten we een keer uitgaan.’ Hamid lacht. ‘Als sletten onder elkaar.’

‘Rot op!’

Jolanda kijkt Hamid en mij kort aan. Dan draait ze zich om en loopt weg.

Met grote stappen ga ik de andere kant op.
'Hé Don!', roept Hamid achter me.
Maar ik doe alsof ik hem niet hoor.

Yara

Ik trap hard. Wat denkt die Jolanda wel? Ze moet echt niet zo tegen mij doen. Alsof ze beter is dan ik. Ja, ze heeft een mooi lijf. Maar ze moet wel normaal doen.

Bij de supermarkt parkeer ik mijn fiets. Ik loop snel naar binnen.

‘Hoi Donny’, hoor ik opeens.

Voor me staat Yara. Zelfs in het shirt van de supermarkt ziet ze er geweldig uit. Meteen zijn mijn negatieve gedachten weg.

‘Hoi.’

Ik kijk niet op mijn horloge. Maar ik weet zeker dat ik nu een hoge hartslag heb.

Yara glimlacht.

‘De broer van Esther, toch? Jullie lijken echt op elkaar!’

‘We zijn een tweeling’, zeg ik.

‘Echt?’

Yara kijkt me verbaasd aan.

‘Dat heeft ze nooit verteld. Wat leuk!’

‘Esther moet straks werken. Dan zie je haar.’

Yara schudt haar hoofd: 'Jammer. Ik ben zo vrij.

Maar doe haar de groeten.'

'Zal ik doen', antwoord ik.

'Trouwens ...'

Ik wil langer met haar praten.

'Weet je waar de paracetamol ligt?'

'Loop maar mee', zegt Yara.

Natuurlijk weet ik waar de medicijnen liggen. Ik doe hier vaker boodschappen. Glimlachend loop ik achter Yara aan. Yara waggelt een beetje als ze loopt. Net een pinguïn. En ik ben gek op pinguïns.

'Hier', wijst Yara. 'Het bovenste schap. Daar ligt de parasol.'

Ik grinnik.

'Parasol?'

Yara krijgt een kleur.

'Rotwoord', mompelt ze.

'Geeft niet', zeg ik. 'Een parasol beschermt tegen verbranding. Dus ook tegen pijn. Net als paracetamol.'

Yara lacht: 'Goed bedacht.'

Ik lach ook.

'Dank je.'

‘Tot ziens’, zegt Yara.

‘Werk ze.’

Ik geef Yara mijn leukste lach. Ze lacht terug.
Kuiltjes in haar wangen.

Een vrouw vraagt Yara naar tomatensoep. Samen lopen ze een pad in.

Snel pak ik groente, aardappels en een groot stuk vlees. Als ik dan toch moet koken, dan wil ik wel vlees. Mama en Esther zijn sinds kort voor het klimaat of zo. Daarom eten ze nu drie dagen per week geen vlees. Ik vind het best. Als ik er maar geen last van heb. Een man eet tenslotte elke dag vlees.

Wel jammer dat het zo duur is. Nog een reden om snel rijk te worden.

Als ik rijk ben, hoeft mama niet meer te werken. Dan kan Esther haar bijbaan hier opzeggen. En dan trouw ik met Yara. Zij hoeft dan ook niet meer te werken. Ik zorg dan voor haar. En zij maakt lekker vlees voor me.

Ik grijns en pak mijn fiets.

Esther

Zachtjes doe ik de deur open. Ik kijk om het hoekje de kamer in.

‘Ik ben wakker, hoor.’

Esther ligt op de bank. Haar haren staan alle kanten op.

‘Hoe gaat het?’, vraag ik.

‘Mwah’, mompelt Esther. ‘Ongesteld zijn is zo stom! Wie heeft bedacht dat alleen meisjes dit hebben? Zo oneerlijk!’

‘Misschien overdrijf je een beetje?’, zeg ik. ‘Hier.’
Ik gooi het pakje paracetamol naar Esther toe.
‘Overdrijven?’

Esther kijkt me boos aan.

‘Jij zou die buikpijn eens moeten hebben! Ruilen?’
Ik heb geen zin in discussie.

Snel zeg ik: ‘Je krijgt de groeten van Yara.’

Esther gaat rechtop zitten: ‘Dat is lief. Ze is leuk, hè.’

‘Ze is gewoon een meisje’, mompel ik. ‘In ieder geval geen slet.’

Esther kijkt me verbaasd aan.

‘Huh? Hoezo zeg je dat?’

Ik vertel over Jolanda in de sportschool.

‘Ze flirt en daagt jongens uit. En dan mag ik haar geen slet noemen. Ze stond daar zo stom te doen.’

Esther neemt een slok water.

Dan vraagt ze: ‘Stom?’

‘Ja’, zeg ik. ‘Opgefokt. Zo super-gevoelig. Zoals die meiden kunnen doen, weet je wel. Gillen om niks.’

‘Wat een onzin’, zegt Esther. ‘Ten eerste: niet alle meisjes gillen, jongens doen dat ook. En ten tweede: het ging niet om niks. Zei je nou dat Hamid erbij was? Hij flirt toch ook met iedereen? Dan is hij ook een slet.’

‘Je doet net zo dom als dat wijf’, roep ik uit.

‘Hamid is een jongen!’

Ik draai me om. Want ik weet nu al waar dit gesprek naartoe gaat. En ik heb er geen zin in.

‘Wat maakt dat nou uit?’, zegt Esther achter me.

‘Dat snap je toch well!’, roep ik uit en ik loop naar mijn kamer.

Ik hoor niet meer wat Esther zegt. Alleen wat gerommel in de keuken.

Even later steekt ze haar hoofd om de deur van mijn kamer.

‘Dag lieve, ouderwetse Donny. Ik ga werken. Dank voor de paracetamol.’

‘Kam je haren nog even!’, roep ik haar na.

Zuchtend zie ik haar naar buiten gaan. Toch weer discussie.

Ik ben echt gek op mijn zus. Maar we zijn het steeds vaker oneens. Ze heeft rare gedachten.

Als papa er zou zijn, zou hij haar in toom kunnen houden. Nu ben ik de enige man in huis. En dat is hard werken.

Stop met school

Na het eten krijg ik een berichtje.

Hé Don, zie je om acht uur in de polder?

Ik stuur een duimpje.

Betaal nog ff je tikkie. 150 euro.

Ik slik. 150 euro is echt veel. Maar later verdien ik het weer terug. Dat zegt Hamid ook. Durf geld uit te geven. Durf risico's te nemen. Wees geen watje. Dan word je een winnaar. Dan krijg je succes. En zo word je rijk.

'Ik ga nog even naar Hamid', zeg ik tegen mama. Mama knikt en blijft naar de laptop turen. Ze werkt elke dag tot half zeven. En als ze thuis is, studeert ze. Elke avond. Vroeger hoefde dat niet. Toen werkte papa. Mama was thuis en maakte schoon en zo. Gewoon, zoals het hoort. Stom dat ze zijn gescheiden. Papa zou nog steeds voor ons moeten zorgen. Maar goed, dat doe ik nu wel.

life goals 🤩

Ik ga naar buiten en fiets naar de polder. Eigenlijk heet het bedrijven-park De Waarder-polder. Maar Hamid maakt veel woorden korter.

Het is rustig in de polder. Alleen bij een grote loods staan fietsen en brommers. En een Bugatti. Die is natuurlijk van Jason, een steenrijke man. Ik ben blij dat hij er vanavond weer is. Als hij de cursus geeft, voel ik me daarna altijd zo goed. Dan voel ik duidelijk: ik ga succes krijgen. Ik ga rijk worden. En dan ga ik alles voor mijn moeder en zus betalen, als een echte man.

Hamid is er ook al. Hij zet net zijn scooter op slot. Samen lopen we naar de loods. Een deur zwaait open. Een lachende man kijkt ons aan. Het is Erik, hij is ook van de cursus.

‘Goed dat jullie er zijn, mannen. Kom er in!’ Iedereen hier is altijd zo aardig. Het is alsof je in een ... hoe noem je dat ook al weer ... alsof je in een warm bad komt?

In de loods staan stoelen. De meeste zijn al bezet. Er zitten natuurlijk alleen mannen in het publiek. Het zijn allemaal jonge gasten, zoals Hamid en ik. ‘Daar is nog plek’, wijst Hamid.

Als we zitten, komt Jason voor het publiek staan. Zijn broek en leren jasje zien er duur uit. Een gouden ketting glimt om zijn nek.

Meteen begint iedereen te klappen.

Hamid stoot me aan.

Hij fluistert: 'We moeten echt nog harder trainen.'

Ik snap wat Hamid bedoelt. Het jasje van Jason zit stevig om zijn spierballen.

'Welkom mannen!'; roept Jason met luide stem.

Hij lacht: 'Familie! Doorzetters! Goed dat jullie er zijn!' Jason kijkt even rond.

Dan gaat hij verder: 'Mannen, vandaag wil ik het hebben over keuzes.

Echte mannen weten altijd wat ze willen. Daarom wil ik dat jullie voor jezelf gaan kiezen. Jullie moeten je eigen tijd gaan indelen. Zelf bepalen wat je doet. En dat kan niet als je op school zit.

En als de juf jou gaat vertellen hoe laat je in de les moet zijn. Ik heb daarom een advies voor jullie, mannen. Stop met school. Vandaag nog. Om rijk te worden, heb je geen diploma nodig. Om rijk te worden, moet je positief denken. En heel belangrijk: de juiste keuzes maken.'

De mannen om ons heen beginnen te juichen.

Hamid doet ook mee. Hij gaat bijna nooit meer naar school.

‘Om rijk te worden, moet je doorzetten’, gaat Jason verder. ‘Je ziet het aan mij. Eerst had ik niks. Maar toen ging ik positief denken. Dat heeft mij rijk gemaakt. Dat kun jij ook. Doe je ogen maar eens dicht.’

Ik sluit mijn ogen.

‘Zie het voor je’, hoor ik Jason zeggen. ‘Je hebt net gesport. Nu rust je uit bij het zwembad. Je eigen zwembad. Bij je eigen huis. Een villa.’

Ik zie mezelf zitten. De zon schijnt in mijn eigen zwembad. In het water zwemt mijn zus. Mijn moeder staat lachend naast mijn villa.

‘Om je heen zijn vrouwen’, klinkt de stem van Jason.

‘Mooie, sexy wijven.’

Mijn moeder en zus maken plaats voor Yara in badpak.

‘Je bent rijk’, zegt Jason. ‘Omdat je op het juiste moment hier kwam. Want niemand hoeft arm te zijn. Ik leer je hoe je online rijk kunt worden. Want succes wil je toch delen? Ik deel mijn succes met jou. En jij deelt het weer met andere mannen. We helpen elkaar rijk te worden. Doe je ogen open. Maar onthoud wat je zag.’

iets groters

Jasons toespraak is afgelopen. In de hal staan nu overal kleine groepjes te praten.

Het lijkt wel alsof iedereen is opgeladen.

Opgeladen zoals telefoons. Alsof we allemaal aan een enorme powerbank hebben gelegen. Iedereen straalt en heeft 100 procent energie.

Erik staat bij mij en Hamid. Hij is een soort assistent van Jason.

Erik knijpt in mijn arm: 'Je bent alweer breder.

Knap, Donny.'

Hij glimlacht breed naar me. Zijn tanden zijn nog witter dan zijn overhemd. Dan knikt Erik naar Hamid.

'Jij ook, Hamid. Goed bezig. Niet alleen met sport. Maar jullie volgen onze tips goed op. Jullie denken positief. Samen zijn we op weg naar iets groters.'

'Iets groters?', vraag ik.

Het klinkt goed, maar ik snap niet wat Erik bedoelt.

'Naar rijkdom', lacht Hamid.

Erik kijkt serieus: 'Jullie doen het echt goed.

Volgens mij zijn jullie toe aan de volgende stap.'

Vol verwachting luisteren we naar Erik.

‘Ik wil dat jullie gaan *recruiten*. Jullie mogen op zoek gaan naar nieuwe leden. Naar nieuwe mannen die de cursus willen doen, dus. Mannen die klaar zijn om rijk te worden, net als jullie.’

Verbaasd kijk ik Erik aan.

‘Maar we weten nog maar weinig van online rijk worden’, zeg ik.

Erik lacht nog breder dan eerst.

‘Ik vraag dit niet zomaar. Ik vraag dit alleen aan jongens die ik vertrouw. Jullie begrijpen waar Jason en ik het over hebben. Dat kun je ook aan anderen uitleggen.’

Hamid knikt.

‘Tuurlijk. Volgende week nemen we iemand mee’, zegt hij.

‘Let wel op’, zegt Erik. ‘Hij moet wel echt klaar zijn om rijk te worden. Net als jullie.’

Even later lopen we naar buiten.

‘Aardige man, die Erik’, zeg ik. ‘Ik snap alleen niet waarom hij ons vraagt. We leren wel dat we moeten doorzetten en zo. Maar hoe worden we rijk? Dat weten we nog niet.’

Dat kunnen we andere jongens nog niet vertellen.
Dus wat zeggen we dan?’

Hamid lacht: ‘Gast! Positief denken, weet je wel.
Wij gaan dit gewoon doen. Komt goed, Don.’

Ik denk aan wat ik zag. De villa, het zwembad,
Yara in badpak ... Als ik rijk ben, kan ik haar alles
geven. Is dat wat Erik bedoelt met: ‘op weg naar
iets groters’?